

7201

1ste Beh. af Indst. fra Udvalget ang. Gennemf. af Lov af 6te Juli 1867.

7202

maaſtee blive Gjenstand for Overveielſe i Udvalget, men forreſten maa jeg ſige, at en ſimpel Proteſt imod den Maade, hvorpaa jeg har omtalt en Correſpondance, ikke er nogen Anledning for mig til at lade den trykke. Den Maade, hvorpaa jeg omtaler en Correſpondance, ſom er ført, ſkal ſtaa til Troende, indtil der kan gøres nogen virkelig Indvending imod den. — Naar det ærede Medlem fandt det uforſvarligt af Udvalget, at det ikke havde modtaget et tilbudt Samraad med en adminiſtrativ Myndighed, nemlig med den Mand, ſom har været delegeret Commiſſionen — Oberſt Dweſen — ſkal jeg i den Anledning give det ærede Medlem følgende ganſke ſimple Forklaring. Udvalget havde udbedt ſig et Samraad med Krigsminiſteren, ſom er den anſvarlige Autoritet, med hvilken Rigsdagen forhandler. Naar et Udvalg onſker at træde i Forbindelſe med Regeringen, onſker det at træde i Forbindelſe med den Mand, der bærer Anſvaret overfor Rigsdagen, og ſelv om det i enkelte Tilfælde maatte finde Anledning til at forhandle med Andre — hvad det meget godt kan, og ſom det kan have megen Nytte og Glæde af —, ſaa vil jeg dog ſige, at et Udvalg i ethvert Tilfælde, naar det udbeder ſig Samraad med Miniſteren, men ſaaer Tilbud om at faae Conference med en Trediemand, ſelvfølgelig ſvarer: Nei Tak. En Conference med en Trediemand, med en underordnet Myndighed, kan være henſigtsmæssig og kan under givne Omſtændigheder være tilraadelig fra alle Sider, men naar Udvalget ikke har begjært dette, men noget ganſke Andet, nemlig et Samraad med den anſvarlige Miniſter, er et Tilbud ſom det omtalte naturligtviis ikke nogen Smødekommen imod det, Udvalget har onſket; der er da ingen Anledning for det til at modtage, hvad der tilbydes det, og ſom er noget Andet end det, det har onſket. — Det var den beſtemte Dpfordring, ſom det ærede Medlem ſtillede til mig, om at give en Dplyſning, der har foranlediget mig til at omtale hans ov-

rige Ytringer. De forſkjellige Raad, han har henſtillet til Udvalget, ſkulle, hvis Udvalget finder Anledning dertil, blive tagne under Overveielſe med de ſamme venſkabelige Tanker, hvormed de ere henſtillede. — Det turde være retteſt, at jeg endnu ſiger nogle Ord med Henſyn til de Ytringer, der før fremkom fra den høitagtede Krigsminiſter, idet der dert er fremført Ting, ſom det paaligger Udvalget, eller ialfald dets Ordfører, at tage til Gjenmæle imod. Den høitagtede Miniſter har ikke paa nogen Maade gjort ſig ſkyldig i nogen Forſømmelſe med Henſyn til det Skrift, ſom er omdeelt her idag, og det har heller ikke været min Mening at ville bebreide ham Noget i den Henſeende; naar Skriftet forſt er kommet fra Trykkeriet imorges, er det jo endogsaa ganſke ſærdeles tidligt, at vi have ſaaet det meddeelt her. Jeg berørte kun dette Punkt, fordi Skriftet fremtræder ſom forfattet i Januar 1870, og formodentlig allerede dengang er blevet tilſtillet Krigsminiſteriet under en tidligere Chef, men hvis ſaa er — og jeg har ikke hørt Noget, der har berøvet mig den Forudsætning —, vilde der have været Anledning for Krigsminiſteriet under en tidligere Chef at tilſtille Udvalget denne Fremſtilling. — Den høitagtede Krigsminiſter gennemgik de forſkjellige Anker, ſom i Udvalgets Betænkning ere fremſatte imod Gjennemførelſen af Loven, men han gjorde ſig dog undertiden ſkyldig i den lille Unøjagtighed at ſammenblande Fleertal og Mindretal, ja han fremførte endog nogle Ytringer, ſom om de i Betænkningen vare fremkomne fra Udvalget, ſkjøndt dette paa ingen Maade er Tilfældet. Den høitagtede Krigsminiſter meente forſt, at det i Betænkningen var udtalt, at Miniſteriet havde benyttet ſin Bemyndigelſe til at expropriere i et større Omfang, end det ſtrængt taget burde have gjort, men dette er ikke Tilfældet. Der ſtaaer nemlig i Betænkningen, ſom den høitæredede Miniſter vil ſee af Tillæg B Sp. 1371: „Udvalget mener, at Regeringen ved at handle ſaaledes ikke har overſkredet ſin De-